

POMALÁ VODA

AUTOR: Jiří Raichl

OBÁLKA: Kateřina Vostrá

ISBN: 978-80-88318-22-4

204 stran

vazba lepená

vydala TOFANA v roce 2021 (www.pribehy.eu)

Tadeáš chtěl objednat *brut*, ale já ho přemluvila na *demi sec*. A dobře jsem udělala.

Ne, udělala jsem úplně špatně.

Víno bylo skvostné (a s delikátně vyuzeným lososem chutnalo božsky), nicméně lezlo do hlavy děsivou rychlostí.

Ukrutnou.

„Půjdeme tančit,“ zavelel můj kavalír.

(To ne, to ne, to ne!)

To ne!

(To nesmím!

Nebo se rozsypu, rozteču, shořím...)

Foxtrot mě kvapně zbavil zábran.

A já se vznášela podmaněna agresivním uchvatitelem, jehož dlaně pálily jak rozžhavená ocel.

Příštím číslem bylo tango.

(Ach, bohové!)

Kde se vzala, tu se vzala, uvízla mi v zubech rudá růže.

A pak mi ji sebral a já jemu. A tak pořád dokola v mámivém reji polibků přes květinový stonek, pojdme si sednout, prosím, nohy mi vlají a klesám do nicoty, ne, proč ne, tak dobře, tak ne, tak ještě jeden tanec, och, ta světla děsivě víří a rozpadají se na tisíce jiskřiček a zase spojují a rozpadají... jejda, ať to nikdy neskončí!

Ať nikdy neskončí tahle šílená noc, kdy mě ten neurvalec svírá v náruči a proti mé vůli krade poslední chatrné zbytečky rozumu, co marně hájím v dravém proudu bláznovství! Ne, chatrné zbytečky jsou pryč, odplavaly v zurčivé bystřině šumivého moku. A já se pnu po harlekýnově těle jak zpitomělá kolombína, jak dychtivý břechťan, toužící po splnutí...

Splynutí...!

A zničehonic světla hasnou, muzikanti sklízíjí instrumenty, Tadeáš cosi projednává s panem vrchním a vytahuje ze šrajtofle bankovku (kterou naštěstí kloudně nevidím). A mně začíná docházet, že je konec.

Je konec pohádky, je konec falešnému snu, co mi rozežral srdce a nakrájel ho na kousky.

Nakrájel mě na kousky úplně celou. Na kousky, na kousíčky, které už nikdo neposkládá. Jsem mrtvá, sama jsem si došla pro smrt, tohle se nemělo stát.

Poněvadž teď už vím, že ho miluju, já hloupá, miluju překrásného satyra vášnivých nocí, miluju bílého jednorožce cválajícího šalebným sněním, miluju rozbouřený vulkán, který ke mně nepatří a patřit nemůže.

* * *

„Manželka si tě teď moc neužije, vid’?“

(Levý přední světlomet je nesmírně pozoruhodný artefakt.

Doslova magnetizující.

Tak *nesmírně pozoruhodný a magnetizující*, že od něj nelze odtrhnout zrak...)

„Co...?“ vyhrkl překvapeně (Martin, nikoli světlomet).

„Ehm... jenom mě napadlo, že ti tohle pátrání zabírá veškerý čas. A...“

„Každé pátrání mi zabírá veškerý čas. Je to celý můj svět. Proto taky nemám žádnou manželku. Zůstal jsem svobodný. A nehodlám to měnit.“

„Aha. Promiň.“

Martin se královsky bavil.

(Mít s sebou boxerské rukavice, беру ho levým hákem.)

„Takže: byla-li tvoje otázka nejnepřímým pokusem zjistit, jsem-li ženatý...,“ vysmíval se medově.

„Nebyla.“

„Byla. Tak ti musím sdělit, že nejsem.“

(Není ženatý!

Není! Není! Není!

NENÍ!!!)

„A byla-li tvoje otázka nejnepřímým pokusem zjistit, zda se mi líbíš...“

„To už vůbec ne. A laskavě sklapni.“

„Tak ti musím sdělit, že ano. A velice.“

„Sklapni, povídám! Nebo vystupuju z auta.“

„Jsem fízl, na to nezapomínej. Všimám si všeho. A taky jsem dost starý na to, abych poznal, když po mně nějaká ženská jede.“

„Asi tě nakopnu.“

„Jenomže ty bys určitě nestála o nezávazný flirt.“

(Stála! Stála! Stála!

STÁLA!!!

Bože, ať už ten chlap drží hubu!)

Nedržel.

„Ale něco tak ubohého bych se ti ani neopovážil navrhnout.“

Právě jsi to udělal, hošánku!

„To jsi vždycky takhle přímočarý?“ zasyčela jsem.

„Vždycky.“

Nevychovanec!

(Je to nevychovanec a basta!

Tak ne. Je to jinak.

Co to dělá?

On s ní laškuje! Nebo ona s ním?

Sto procentně si začala. No bodejť! Vidí atraktivního chlápka z Prahy. Dobře situovaného. Tak se natřásá. Husa blbá.

A on? Copak ho to neuráží?

Ne, neuráží. Ani trochu.

Teď ho dokonce čapla za předloktí! Ale jak ordinérně! Ani šantánová mondéna by to nesvedla líp.

No to už je moc!

(Určitě jí vynadá...)

Ne, nevynadá. Ani omylem.

Místo toho jí cosi šeptá do ouška!

A ona se smíchy láme v pase.

(A její bělostné zoubky září do temna mé zhrzené dušičky.)

„Vystupuju!“ oznámila jsem, sotva Martin proklouznul bažinami mravního úpadku zpátky za volant.

„Cože?“

„Vystupuju, povídám! Zbytek dojdu pěšky.“

„Ale proč?“

„Pozvi na výlet tu báječnou pumpařku.“

„O čem to mluvíš?“

„O čem asi? O té nadržené klisničce.“

„Jsi nechutná.“

„Já? Já jsem nechutná? Hlavně, že *ty* jsi chutný!“

„Neblázni! A radši se soustřeď na naše vyšetřování.“

„Naše vyšetřování? Snad tvoje, ne?“

„Jsi v něm namočená taky. Poněvadž Tadeáše miluješ.“

(Zbledla jsem. Teda asi.)

„Přeskočilo ti?“

„Takže ho nemiluješ? Ale pravdu!“

„Byla to jenom taková epizoda. Brzy to vyšumělo.“

„Vyšumělo? Jo? A kdy?“

* * *

(V ložnici se většinou nezamykám. Dnes ano.)

Košile mě tísní jako svěrací kazajka.

Usnout! Spát!

No jo, ale copak se dá usnout na povel?!

Bezmoc je skličující stůra.

Čumím do stropu. Běží na něm pěkný film.

Ani ne tak pěkný jako poutavý.

*Muž skrytý za nejbližší tují.
Pár metrů ode mě.
Sklání se nad křoviskem.
U kamenné lavičky.
Něco tam leží.
Lidské tělo...
Muž se narovná.
Chvilku stojí a čeká. A teprve pak se obrátí čelem ke mně.
Jeho tvář je úplně prázdná.
Ne...
On žádnou tvář nemá.*

Nesmělé zaťukání.

Nadskočím jako zasažená elektrickým proudem.

(Drž klapačku, huso!)

Další zaťukání.

„Klárinko! Nespíš?“

(Drž klapačku, huso! Snad pochopí, že si má jít po svých.)

Kdepak. Zkouší to znovu.

A bere za kliku.

(No! A je to tady!

Chovala jsem se tak nápadně, že to na mně poznal.

A chystá se *to vyřešit* jednou provždy.)

Jeho tvář je úplně prázdná.

Ne...

On žádnou tvář nemá.

Ještě, že jsem zamkla...!

Přešlapuje na chodbě. Slyším (nebo možná pouze cítím) jeho dech.

„Klárko, otevři. Prosím! Víím, že nespíš.“

„Jdi pryč!“

(...?!)

Já nána pitomá!!! Co to dělám?!

„Musím s tebou mluvit,“ škemrá.

„Jenomže já spím!“

„To těžko, když mi odpovídáš.“

(Hm. No. To jsem zvorala.)

„Jo. Ale už usínám. Vystřel!“

(*Šmarjápanno!* To je rada! Vořu to čím dál hůř!)

„Nevystřelím.“ (*Hurá!*) „Musím s tebou mluvit.“

„To už jsi říkal. Můžeš mluvit skrz dveře.“

„To není ono.“

No jasně, že to není ono.

Skrz dveře mě nezamorduje.

(Proč odemykám...?! Jsem totální cvok?!)

Vrahoun rozpačitě klopýtá dovnitř a schlíple usedá na pelest. Ručky třaslavé, očka zarudlá.

(Takhle má vypadat sadistický zabiják?

To nás ve škole neučili.)

„Já nechci odejít!“ šeptá přiškrceně.

„Kam nechceš odejít?“

„Odsud.“

„Odsud? Jako z mé ložnice?“

„No, to taky,“ usměje se šibalsky. „Ale teď mám na mysli tu výpověď.“

(Je to jen záminka? Není to jen záminka?)

„Aha. Tak jo,“ (pozdolna přestávám drkat zubama). „Zítřka to ještě probereme. A teď mě nech.“

Uculí se.

A jemnými, něžnými tahy pohladí mé předloktí.